

ἀγκωμὸς ὁ, Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκώνω.

Δυσφορία, στενοχωρία: Ἦβγαν τὰ μάδια τοῦ μωροῦ μου
ἐπὶ τὸν ἀγκωμόν του. Συνών. φούσκωμα.

ἀγκωνάδα ἡ, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀγκωνάδι. Πβ. ἀγκωνή.

Γωνία οἰκίας. Συνών. ἀγκωνή 1, καντούννα, καν-
ουνάδα.

ἀγκωνάκι τό, ἀμάρι. ἀγωνάτσι Κύθν. κ. ἀ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγκωνή.

Γωνία τῆς οἰκίας: Κάθεται ὡς τ' ἀγωνάτσι Κύθν.

ἀγκωναράκι τό, κοιν.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγκωνάρι.

1) Τὸ μικρὸν ἀγκωνάρι, ὁ ἰδ. 2) Μεταφ. μικρὸν
τεμάχιον ἀγροῦ Σέριφ.

Πβ. ἀγκωνή.

ἀγκωναράτος ἐπίθ. ἀμάρι. ἀγωναράτος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκωνάρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άτος.

Ὁ ἔχων εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας μέλανα στίγματα,
ἐπὶ βοσκημάτων.

ἀγκωναρεῖα ἡ, Ἀθῆν. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ. ἀ.
—Λεξ. Κομ. ἀγωναρεῖα Κεφαλλ. ἀγκωναρία Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκωνάρι.

1) 1) Ὁ κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν γωνίαν οἰκοδομήμα-
τος τόπος Ζάκ.: Ἄσπ.

Τσοὶ ροῦγες σας, τσοὶ πιάτσες σας καὶ τσοὶ ἀγκωναρεῖες.

2) Ὁ γωνιόλιθος Λεξ. Κομ. 3) Μικρὸν χαμηλὸν
ἀνάκλιντρον εἰς τὰς παλαιότερας οἰκίας Ἀθῆν. II)

1) Βολή λίθου Κεφαλλ. Πβ. καντινῆρά, λιθαρεῖα,
πετρεῖα. 2) Πληγή, κτύπημα διὰ λίθου ἐκσφενδονι-
σθέντος Ζάκ.

ἀγκωναρένιος ἐπίθ. Ζάκ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκωνάρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ένιος.

Ὁ ἀπὸ ἀγκωνάρι, ὁ λίθινος.

ἀγκωνάρι τό, κοιν. καὶ Τσακων. ἀγωνάρι Κεφαλλ.
Μέγαρ. Πελοπν. (Βαμβακ.) ἀγκουνάρι Εὐβ. Πελοπν.
(Ἀνδρίτσ. Ὀλυμπ. κ.ἀ.) ἀγκουνάρι Μακεδ. (Σισάν.) Στερελλ.
(Ἀρτοτ. Λεπεν. Παρνασσ. κ.ἀ.) ἀγκουνάρι Πελοπν. (Λακων.)
ἀγκουνάρι Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Εὐρυταν.)
ἐγκωνάρι ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκωνή.

1) Γωνία ἐξέχουσα, ἀγκῶν οἰκοδομήματος, τοίχου,
θυρώματος κττ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Κεφαλλ. Μακεδ. (Σισάν.)
Μέγαρ. Πελοπν. (Βαμβακ. Λακων. Ὀλυμπ.) Στερελλ. (Ἀρτοτ.
Λεπεν. Παρνασσ.) κ.ἀ.: Τὰ τέσσαρα ἀγκουνάρια τοῦ σπιτιοῦ
Λεπεν. Ἀπὸ τοῦ ἑνα ἀγκουνάρι ὡς τοῦ ἄλλου Ἀρτοτ. Πέρασι
χορεῖς νὰ μὴ σιτουχαστῇ, ἤμουν πίσου ἀπ' τοῦ ἀγκουνάρι Σισάν.
Μὲ πολέμοις περὶ σὲ κάθε ἐγκωνάρι ἄγν. τόπ. Ἀκκούθησε
ὡς τ' ἀγκωνάρι τοῦ τζακιῦ δίπλα ὡς τὸ δυρομάχο Βαμβακ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Νὰ σὲ πιάσω καὶ νὰ φάω τ' ἀγκουνάρι τ' αἰ-Νικόλα! (ναῖσκος
τοῦ νεκροταφείου. Ἀπειλή) Ὀλυμπ. Ἀφ' οἱ τοῦ τὰ τέσσαρα
μόνον ἀγκουνάρια (δηλ. λάβε πάντα τὰ ἐντὸς ὑπάρχοντα
καὶ ἄφες τοῦ τὴν οἰκίαν γυμνήν) Ζαγορ. Ὡς τ' ἀγκω-
νάρι τοῦ σπιτιοῦ ἐστέρωσα μὲ βρούσι Ἀργ. || Ἄσπ.

Χρυσὴ ἀνεμίτσα κρέμεται ὡς τοῦ πύργου τ' ἀγκωνάρι

Αἰγιν. Συνών. καντούνι. 2) Λίθος κατάλληλος νὰ
χρησιμοποιηθῇ ὡς γωνιόλιθος σύνθηθ.: Ἐγινε ἀγκουνάρι τὸ
θρεφτάρι (ἐπὶ εὐτραφοῦς χοίρου) Λακων. Παιδι ἀγκωνάρι (ἐπὶ
εὐτραφοῦς παιδίου) Κεφαλλ. || Παροιμ. Τὸ καλὸ τ' ἀγκω-
νάρι θὰ βρῇ τ' ἐξέσ' τ' Εὐρυταν. || Ἄσπ.

Παίρνει τοὺς νεοὺς γιὰ θέμιλον, τοὺς γέροντας γι' ἀγκουνάρι

Αἰν. β) Μεταφ. ὑποστηρικτῆς, προστάτης Πελοπν.
(Λακων.): Ἦρθαν σήμερα τὰ καλύτερα ἀγκουνάρια τοῦ σπιτιοῦ.
Συνών. ἀγκῶνας 1 β, καντούνι, καντινιόπειρα. 3)
Ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον, λίθος μεγαλύτερος τοῦ χειρο-
πληθοῦς Κεφαλλ. Μακεδ. (Σισάν.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.) κ.ἀ.:
Ἀρπάξε ἑνα ἀγκωνάρι καὶ τοῦ βάριε Κεφαλλ. Θ' ἀρπάξω κἄνα
ἀγκουνάρι καὶ θὰ σὲ σκοτώσω! Ἀνδρίτσ. 3) Καμτὴ τῆς
ὁδοῦ Λεξ. Ἠπίτ. 4) Τὸ ἀκραῖον τεμάχιον τῆς πίττας
κττ. Ἠπ.

Πβ. ἀγκωνή, γωνιά, πιστικούδι.

ἀγκωναροῦ ἡ, Πελοπν. (Βυτίν. Καλάβρυτ. Μεσσήν.)
ἀγκωναροῦ Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκωνάρι. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ.
πορνάρι-πουρνάροῦ.

1) Σκωπτικῶς ἡ τὰ ἀγκωνάρια, ἥτοι τὰς γωνίας τῶν
οἰκιῶν, περιτρέχουσα, ἡ εἰς τὰς ὁδοὺς συνήθως εὕρισκο-
μένη γυνὴ Πελοπν. (Βυτίν.) Συνών. καντινναρεῖα,
καντιννογρηρίστρα, καντιννολόγος. β) Ἡ ὥτα-
κουστοῦσα, ἥτις οἶονεὶ προσφυσμένη εἰς τὰς γωνίας τῶν
οἰκιῶν παρακολουθεῖ τὰ ἐν αὐταῖς λεγόμενα ἢ τελούμενα
Πελοπν. (Λακων. Μεσσήν.) κ. ἀ.: Μωρὴ ἀγκωναροῦ, ποῦ
ἀφρογκάζεσαι ὡς τὰ ξένα σπύρι! Μεσσήν. Μωρὴ ἀγκωναροῦ,
ποῦ τρέχεις; Λακων. Συνών. κουρκουσοῦρα, κουτσο-
μπύλα. 2) Ἡ παχύσαρκος γυνὴ Πελοπν. (Καλάβρυτ.)
Πβ. ἀγκωνάρι 2.

ἀγκῶνας ὁ, Ἀθῆν. Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ.) Θράκ.
(Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Μελέν.) Παξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βυτίν.
Καλάβρυτ. Λάστ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ἀ. ἀν-κῶνα Ἀπουλ.
ἀναγκῶνας Μακεδ. Στερελλ. (Εὐρυταν.) ἀναγκῶνας Θεσσ.
(Καλαμπάκ. Πορταρ. κ.ἀ.) ἐγκῶνας Ρόδ. ἐγκῶνας Χίος
ἀγκῶνας Ζάκ. Ἰκαρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Σέριφ. Τῆλ.
ἀγκῶνα Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγκῶνας Ἀνδρ. Θήρ. Κάλυμν.
Κρήτ. Μέγαρ. Πάρ. Πελοπν. (Λακων. Τρίκλ.) Σύμ.
ἀγκῶνας Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. κ. ἀ.) Ἠπ. (Ζαγόρ.) Λυκ.
(Λιβύσσ.) Μακεδ. (Βελβ. Σισάν. κ. ἀ.) ἀγκῶνας Κρήτ.
Κυδων. Λέσβ. (Πάμφιλ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σάμ. Σκόπ.
ἀγκῶνας Εὐβ. (Κονίστρ.) κ.ἀ. ἀγκῶς Μεγίστ. ἀγκῶνα ἡ,
Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Καπ. (Ἀραβάν. Φάρας. κ.ἀ.) Κύπρ.
Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.
ἀναγκῶνα Ἠπ. Θεσσ. (Καλαμπάκ. Ὀλυμπ.) ἀγκῶνα Θεσσ.
(Ὀλυμπ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀγκῶνη Σύμ. ἀναγκῶνα Θεσσ.
Πληθ. ἀγκῶνοι πολλαχ. ἀγκῶνοι Εὐβ. (Κονίστρ.) ἀνα-
γκῶνοι Θεσσ. (Πορταρ.) ἀγκῶνοιδες Ἠπ. Παξ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀγκῶν. Ὁ πληθ. ἀγκῶνοι ἤδη
κατὰ τὸν 16^{ον} αἰῶνα. Τὸ ἀγκῶνας ἀπὸ τοῦ πληθ. ἀγκῶ-
νοι κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα ἀρχόντοι-ἀρχοντας,
γερόντοι-γέροντας κλπ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 190 καὶ

2,91. Τὸ ἀγκωνεᾶς ἐν ἐγγράφῳ τῶν ἀρχῶν τοῦ 16^{ου} αἰῶνος. Ἡ μεταβολὴ τοῦ γένους ἐν Πόντ. κανονικῇ. Εἰς τοὺς ἄλλους τόπους ἀναλογικῇ ἢ κατ' ἐπίδρασιν καὶ τοῦ ἀγκωνῆ. Πβ. IBekker Anecd. Graec. 782,34 «τὴν γὰρ ἀγκάλην, ἣτις ἐκ τοῦ ἀγκωνος ἀγκωνῆ λέγεται». Διὰ τὸν τύπ. ἀγκὼς πβ. παθὼν-παθῶς, χειμὼν-χειμῶς κττ.

1) Ὁ ἀγκὼν τῆς χειρὸς ἐνθ' ἀν.: Ἡσάσσε ὁ ἀγκωνάς του Κρήτ. Στούδ'σα τοὺν ἀναγκῶνα μ' Θεσσ. Ἐλεκα τσαὶ στραβούληκα τὸν ἀγκῶνά μου Μέγαρ. Με χτυπάει μὲ τὸν ἀγκονῆλα Κονίστρ. Σκουντάω μὲ τὸν ἀγκῶνα (νεύω δι' ἀγκωνος, ἥδη ἀρχ. Πβ. Ὁμ. ξ 484 «καὶ τότε ἔγὼν Ὀδυσῆα προσηύδων ἐγγὺς ἐόντα | ἀγκῶνι νύξας») Καλάβρυτ. Ἡ ἀγκῶνα μ' με πονεῖ Σαρεκκλ. Ἐχτύπησα τὴν ἀγκῶνά μου Οἶν. Ἀγκονμπίζω τὴν ἀγκῶνα μ' Κερασ. || Φρ. Νὰ στραβωθῆς, νὰ δαγκῶνῃς τὸν ἀγκῶνά σ'! Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. κ.ά.) Καὶ τοὺς ἀγκῶνους χέρια νὰ κάμῃς καὶ ἡμιὶ νὰ μὴ χορτάσῃς! Ἀθῆν. Θὰ τὸν κάμω νὰ ξύεται μὲ τοὺς ἀγκῶνους (νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπόνοιαν) Λακων. Ξυοῖμαι μὲ τ' ἀγκῶνοιδες (συνών. τῇ προσηγουμένῃ) Ἡπ. Φάε τὸν ἀγκῶνα ἡ ἀπὸ ὁδῶ τὸν ἀγκῶνα (εἰρων. ἀπάντησις εἰς τὸν αἰτοῦντα νὰ λάβῃ τι παρ' ἄλλου ἀρνούμενου, συνοδεύεται δὲ ἡ τοιαύτη ἀπάντησις μὲ κάμψιν τοῦ ἀγκῶνος καὶ πρότασιν αὐτοῦ) Τρίκκ. Τρανάει ἀγκῶνα μὲ τὸν δεῖνα (τυγχάνει τῆς προστασίας του, τῆς ὑποστηρίξεώς του) Σαρεκκλ. Ἀρπάζω τ' ἀγκῶνας (ἐπὶ ἀτυχήματος ἀπροσδοκίτου) Χαλδ. || Παροιμ. Ἡ - γ - ἀνάξιους ἔφα' ἓνα ἀβγὸ τοῖ χῶθ' τοῖ ὦσα μ' το' ἀγκῶν (ἐπὶ ἀδεξίῳ ἀνθρώπου) Κυδων. || Ἄσμ.

Ἐσφιξεν τὲς ἀγκῶνες του τὸ ἐκόπην τ' ἀλυσίδιν

Κύπρ. Συνών. ἀγκωνόχερο 1. β) Μεταφ. ὑποστηρικτής, προστάτης Θράκ. (Σαρεκκλ.): Τὸν ἔχ' ἀγκῶνα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγκωνάρι 2 β. 2) Συνεκδ.: ὁ ἀγκὼν τῆς χειρὶδος Μέγαρ.: Τρύπησε ἡ πονκαμῖσα μου 'ς τὸν ἀγκῶνα. Πβ. ἀμασκάλη, γόνατο, πλάτη. 3) Μέτρον μήκους, τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τῶν ἄκρων δακτύλων μήκος Κύπρ. Πόντ. (Οἶν.): Ἄσμ.

Τὴν ζώστραν ποῦ μοῦ ἔφερες ἀπὸ τὸ Σαλονίκι διπλὴν, τριπλὴν τὴν ζών-νομμον, περίσ-σενκεν ἀγκῶνα, τῶρα μονὴν τὴν ζών-νομμαι τῶαί λείβκεται μ' ἀγκῶνα

Κύπρ. Πβ. ἀρχ. ἀγκὼν=πῆχυς χειρὸς. Συνών. ἀγκωνόχερο 2. β) Ἡμισὺς πῆχυς Πόντ. (Ἄμισ. κ.ά.)

γ) Μέτρον ὀργαίου περιπίου Πόντ. (Κερασ.) δ) Εἰς πῆχυς Καπ. (Φάρας.) ε) Μῆκος 88 ἕως 95 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου Πόντ. (Οἶν.) 4) Ποσότης νήματος πέντε ἢ δέκα δεμάτων Πόντ. (Κερασ.): Ὁσήμερον δύο ἀγκῶνας ράμμαν ἔκαμα. Πβ. ἀλυσίδι, κοῦκλα, σκουλλί. 5) Ράβδος ἴση μιᾷ τῶν ἀνωτέρω μονάδων μήκους χρησιμεύουσα ὡς ὄργανον μετρήσεως Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) 6) Ὁ ἀγκὼν ἐργαλείων, σωλήνων καὶ σκευῶν Μέγαρ. Πόντ. (Σάντ.): Ἐσάπασε ἡ χειρήτρα κοντὰ 'ς τὸν ἀγκῶνα Μέγαρ. β) Ὁ ἀγκὼν τῆς ἀγκύρας, ἥτοι τὸ κατώτατον ἄκρον τοῦ κορμοῦ τῆς ἀγκύρας, δι' οὗ ἐνοῦνται πρὸς ἀλλήλους οἱ βραχίονες αὐτῆς, ναυτικὸς ὄρ. πολλαχ. 7) Ἡ ὥς ἀκρωτήριον ἐξέχουσα καμπὴ ὁρους Καπ. (Ἀραβάν.) Ἡδη παρ' ἀρχ. ἀγκὼν ἢ εἰς τὴν θάλασσαν προέχουσα ξηρά.

β) Τόπος σκεπόμενος ἀπὸ πνοῆς ἀνέμου, ὑπὴνεμος Θεσσ. (Ὀλυμπ.): Ἄσμ.

Βρίσκει προσήλω κάθεται σὲ μιὰ καλὴ ἀγκῶνα.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπ. (Μάν.) 8) Γωνία οἰκοδομήματος εἰσέχουσα ἢ ἐξέχουσα Β.Εὐβ. Θεσσ. (Καλαμπάκ. Πορταρ. κ.ά.) Μακεδ.: Θυμάτ'ζαν οὔλοι το' ἀγκῶνοι τοῦ σπιτιοῦ Πορταρ. Ἐνα λαδουκάδ'λου εἶνι

κοιμασμένοι 'ς τοὺν ἀναγκῶνα Θεσσ. Ἡδη παρὰ τῷ Ὁμ. ἀγκὼν = γωνία ἀποκλίνουσα. Πβ. Π 702 «ἐπ' ἀγκῶνος ... τείχεος» 9) Τὸ σιδηροῦν ἢ ξύλινον γωνιώδες ἐργαλεῖον τῶν οἰκοδόμων ἢ ξυλουργῶν, ὁ γνῶμων Πόντ.(Χαλδ.)

ἀγκωνεᾶ ἢ, ἀμάρι. ἀγκωνεᾶ ΚΘεοτόκ. Καραβέλ. 128 ἀγκωνεᾶ Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀγκῶν.

Πληγμα διὰ τοῦ ἀγκῶνος ἐνθ' ἀν.: Ἐπροσπαθοῦσε νὰ τοῦ δίνη κατὰστηθα ἀγκωνεᾶς ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἀν. Πβ. ἀγκωνεᾶζω (II).

ἀγκωνή ἢ, ἀγκωνία Πελοπ. (Λακων.) ἀγκωνιά Θράκ. (Καλαμ.) ἀγκωνιά Κρήτ. ἀγκωνιά Α.Θράκ. (Καλαμ.) Μακεδ. (Βελβ.) Στερελλ. (Δωρ.) ἀγκωνεᾶ Αἰγίν. Πελοπ. (Λεῖκτρ.) ἀγκωνεᾶ Δ.Κρήτ. ἀγκωνή σύνθηθ. καὶ Τσακων. ἀγκωνή Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπ. (Μάν. Οἶν.) ἀγκωνή Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. κ.ά.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιαρ.) Μακεδ. (Κοζ.) Πελοπ. (Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν. Καλοσκοπ. κ.ά.) ἀγκωνή Θεσσ. (Ζαγορ.) Πελοπ. (Μάν.) Πάρ. Σκόπ. ἀναγκωνή Ἡπ. ἀγκωνή Καλαβρ.

Κατὰ σύμφυρ. τῶν ἀρχ. οὐς. ἀγκὼν καὶ γωνία ἀντὶ ἀγκωνία καὶ ἐκ τούτου ἀγκωνή. Διὰ τὴν μεταβολὴν πβ. καὶ ἀμφιβολία-ἀμφιβολή.

1) Γωνία ἐξέχουσα ἢ εἰσέχουσα ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς πλευράς σύνθηθ. καὶ Καλαβρ.: Οἱ τέσσερις ἀγκωνεᾶς τοῦ σπιτιοῦ Κονίστρ. Πιτάον τὰ τρία λιθάρια 'ς το' τρεῖς ἀγκωνεᾶς τ' σπιτιοῦ Δωρ. Στάθ'κα 'ς τ'ν ἀγκωνή 'π' τοῦ σπῖτ' ('π' τοῦ σπῖτ' = τῆς οἰκίας) Αἰτωλ. Ὅταν γεννεῖται θηλυνκό, τρίζουν οἱ ἀγκωνεᾶς τοῦ σπιτιοῦ Κεφαλλ. Ἰδ. ἀγκωνεᾶς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγκωνάδα. 2) Ὁ πρὸς συγκλίνουσαν γωνίαν χώρος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν λοιπὴν ἑκτασιν σύνθηθ.: Σὲ κάθι ἀγκωνή ἐσπείρα κι ἀπὸ ἓνα δέντρον Κοζ. Εἶχε πιθώσει σὲ μιὰν ἀγκωνή τὸ χοντρὸ ραβδί του ΚΘεοτόκ. Καραβέλ. 5. Ἡ ἀγκωνή τοῦ σπιτιοῦ - τοῦ χωραφιοῦ Μάν. Θὰ σὲ βάλλω 'ς τὴν ἀγκωνή (πρὸς τιμωρίαν) Πελοπ. (Τρίτ.) β) Καθόλου, τὸ ἄκρον, ἀτόμερος θέσις χώρου τινὸς Ἡπ. Κεφαλλ. Πελοπ. (Λακων.) Σκόπ. Τσακων. κ.ά.: Βάλλ' τον σὲ μιὰν ἀγκωνή νὰ μὴ φαίνεται Κεφαλλ. Νὰ μείνω κ' ἐγὼ ὁ φτωχὸς σὲ μιὰ ἀγκωνή Λακων. Καταμισῇ τ' ἀφ' οἰς, καημένι, δὲν τὰ 'βαζις οἱ μιὰ ἀγκωνή; Σκόπ. Βάλε νι τὸ σάκο τὰν ἀγκωνή τὰ τζελλί (εἰς τὴν ἀγκωνὴν τῆς οἰκίας) Τσακων. γ) Τὸ παρὰ τοὺς τοίχους μέρος τῶν ἀγκῶν, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνασκάπτεται διὰ τοῦ ἀρότρου, ἀλλὰ διὰ τῆς σκαπάνης Πελοπ. (Λακων.) Συνών. μεσαρεᾶ, παραβολή. 3) Ἡ ἐσωτερικὴ γωνία τῆς οἰκίας Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

β) Ἡ παρὰ τὴν ἐστίαν ἀγκωνή ὡς καλυτέρα καὶ τιμωτέρα θέσις Μέγαρ. Πελοπ. (Καλάβρυτ. Οἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: 'Σ τὴν ἀγκωνή κάθονται οἱ μεγαλύτεροι Καλάβρυτ. Κάτσε 'ς τὴν ἀγκωνή σου καὶ μὴ μιλᾷς αὐτόθ. Κάτσε 'ς τ'ν ἀγκωνή σ', γέροντά μ' Αἰτωλ. Γ'λουπώθ'κι κι καθέταν 'ς τ'ν ἀγκωνή (ἐσκεπάσθη κτλ.) αὐτόθ. || Φρ. Θὰ τοὺν βάλλ'ν τὰ πιδιά τ' 'ς τ'ν ἀγκωνή (θὰ τὸν περιποιηθοῦν) Αἰτωλ. || Παροιμ. Ἀγκωνία καὶ κοντάλι (ἐπὶ γερόντων μηκέτι ἐργαζομένων, ἀλλὰ οἰονεῖ κατακειμένων μόνον καὶ ροφούντων τὸν ζωμόν) Λακων. Ἐντερ ὁ ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ κρᾶδα ἐκμουκιογζάτσε τὰν ἀγκωνή (αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ ψῦχος συνεσπειρώθη εἰς τὴν ἀγκωνήν) Τσακων. Συνών. γωνίδι. γ) Ὑπὴνεμος τόπος Ἡπ. δ) Χάριν μετριωτέρας ἐκφράσεως, οἰκία, οἰκία μικρὰ Στερελλ.(Αἰτωλ.): Θέλ' νι' ἀγκωνή οὐ ἄθρουπος. 4) Γωνιόλιθος Ἡπ

